

κῆρυξ¹, Ἰωάννης Χαλκεὺς, ἱερεὺς (1690), καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἐνετίαις Φλαγγινιανοῦ Φροντιστηρίου², Ἀθανάσιος Στήριος (1783) λόγιος³, Νεκτάριος Τέρπος (1755)⁴, Δημήτριος Προκοπίου, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σχεδιάσματος (1720)⁵, Προκόπιος Πάμπερης⁶, Δημήτριος Πάμπερης, ἱατροφιλόσοφος (1730)⁷, Ἰωάσαφ ὁ Ἀχριδῶν (;) (1770)⁸, καὶ ἕτεροι μαρτυροῦσι τὴν αὐτόθι παλμῶδη διανοητικὴν κίνησιν⁹.

Κατὰ δὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἠπειροῦ Θεσσαλίαν ἔχνη μόνον ἀμυδρά ἀρχαιοτέρως διδασκαλίαν ἀπαντῶμεν Παχωμίου τοῦ Ρουσάνου (ἀκμ. 1520)¹⁰, Ματθαίου τινος λογιωτάτου κατὰ Μελέτιον τὸν Πηγᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ τῷ 1596 (δικτρίβοντος ἢ διδάσκοντος)¹¹, παρ' ᾧ ἄλλοτε εἶχε μαθητεύσει Ματθαῖος μοναχὸς ὁ Ναυπλιεὺς, καὶ Σωφρονίου τοῦ Λειχοῦδῃ περὶ τὸ 1670 κατὰ Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν διδάξαντος¹². Μετὰ τὴν ἐν Ἰωαννίνοις ὁμῶς κίνησιν οὐ μόνον ἡ Μακεδονία, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεσσαλία ἐνωρίς λίαν ἀπήλαυσε τῶν ἀγαθῶν τῆς παιδείας. Ἢδὴ ἐν *Λαρίσση*, ἧς προϊστάντο Ἀρχιερεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λόγιοι, Ἀλέξανδρος ὁ Ἑλλάδιος, Λαρισσαῖος, περὶ τὴν ΙΖ' Ἐκατ. ὑπερμεσοῦσαν ἐδιδάχθη τὰ ἐγκύκλια¹³, ἀρχομένης δὲ τῆς

(1) Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ', 68.

(2) Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ', 140.

(3) Βρετοῦ Α', 110.

(4) Βρετοῦ Α', 74. 248.

(5) Παρὰ Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. Τόμ. ΙΑ'. (Harles).

(6) Π. Ἄρ.

(7) Μελετίου Ἐκκλ. Ἱστορ. Δ', 223.

(8) Π. Ἄρ. ἐνθα λέγεται ὁ τελευταῖος Ἀχριδῶν Ἀρχιεπίσκοπος, ὅπερ ὁμῶς οὐκ ἀληθές· ὁ γὰρ τελευταῖος Ἀχριδῶν, ὁ τῷ 1767 παραιτηθεὶς, ἐκαλεῖτο Ἀρσένιος· δὲ Γρηγορίου Ἀρχιεραμαματέως τῆς Ἰερᾶς Συνόδου (νῦν Μητροπολίτου Χίου) Πραγματεῖαν περὶ τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐπὶ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐν Κηπόλει 1860, σελ. 117. 121. Ἰσως ἦν ὁ τότε Βελλεγράδων Ἰωάσαφ· αὐτόθι 118. (9) Πανδ. Θ', 44.

(10) Κ. Οἶκον. περὶ τῶν Ο'. Δ', 793.

(11) Ἐν ἐπιστολῇ ρς' τοῦ κώδ. τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς.

(12) Ἀ. Λασκάρους περὶ τῶν ἀδελφῶν Λειχοῦδῶν κτλ. ἐν τῷ Περιοδικῷ κτλ. Τεύχει Ζ'. 27—.

(13) Βρετοῦ Β', 264.